SOUMRAK STRÁŽCŮ

SPIRIT ANIMALS™

DRÁP ŠELMY

VARIAN JOHNSON

FRAGMENT

Spirit Animals:

Soumrak strážců - Dráp šelmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Varian Johnson

Spirit Animals: Soumrak strážců - Dráp šelmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SOUMRAK STRÁŽCŮ

SPIRIT ANIMALS™

DRÁP ŠELMY

SOUMRAK STRÁŽCŮ

SPIRIT ANIMALS™

DRÁP ŠELMY

Varian Johnson

FRAGMENT

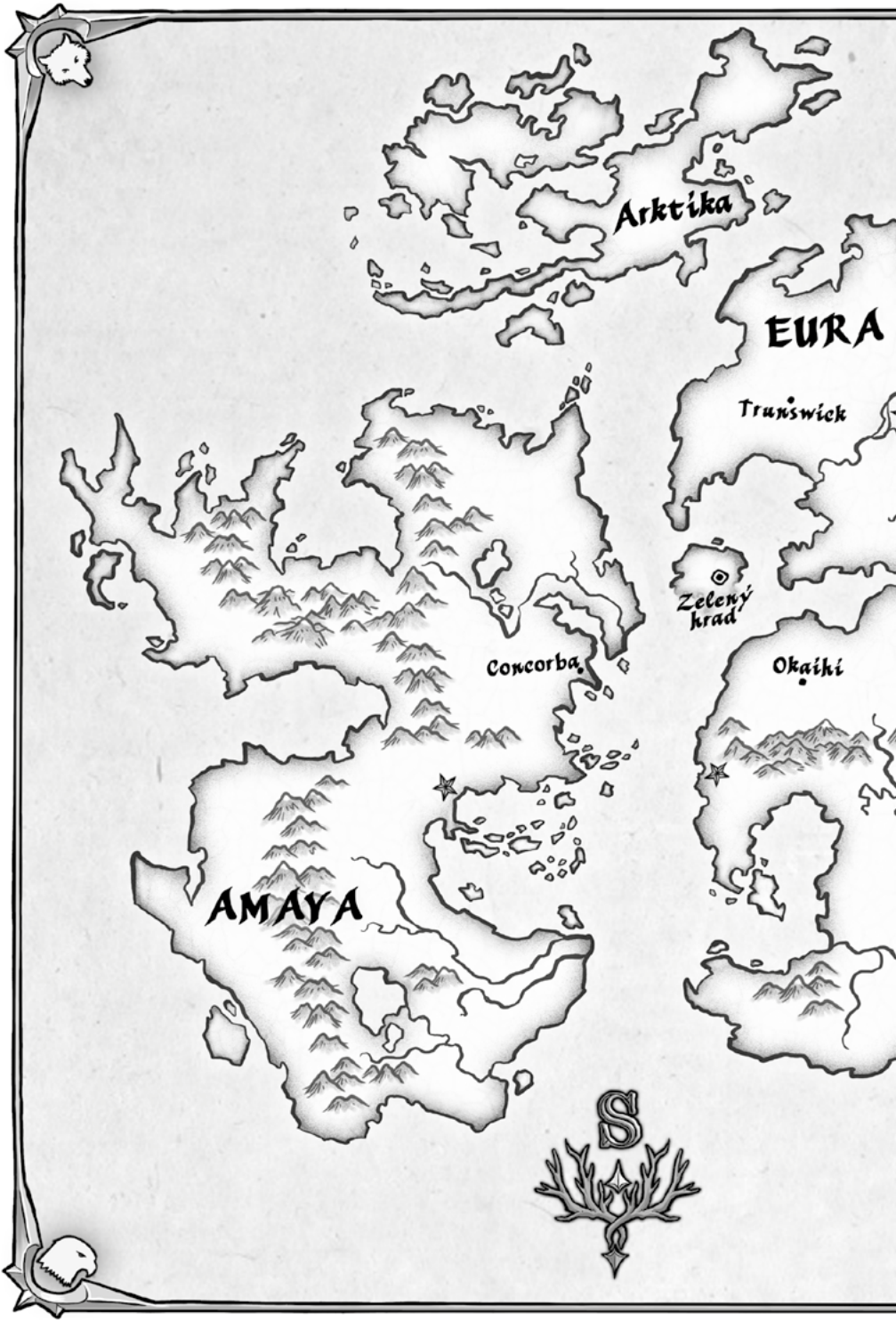
Arktika
EURA
Trunswick
Zelený hrad
Okaiki
Concorba
AMAYA
S

ERDAS

Pohoří Petral
ČUNG
Džanorion
Sin Kchao Taj
Šaí Li-wao
OCEÁN
NILOJ
Ostrovní země
Strom věčnosti
Stetriol

Pro Crystal, která nám dává pamlsky,
i když zlobíme.
– VJ

Copyright © 2017 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with Scholsatic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos
are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.
Translation © Václav Soukup, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4055-4
ISBN e-knihy 978-80-253-4214-5 (1. zveřejnění, 2019)

1.

LENORI

Lenori přecházela po své stísněné cele – v podstatě šlo o malou kobku, uboze zařízenou dřevěným nábytkem. S Olvanem ani s žádným jiným Zelenopláštníkem nebyla ve styku od svého zatčení. Většinu ostatních zadržených poslali do Zeleného hradu, kde čekali na soud, ale ona s Olvanem zůstali v poradní citadele.

Olvan.

Jeho přítomnost cítila díky svému duhovému ibisovi. Vůdce Zelenopláštníků uštkla zmije Brunhildy Veselé, a proto měl většinu těla naprosto znehybněnou. Trpěl bolestmi, ale zatím žil.

Zatím zůstávali naživu všichni, ale na jak dlouho?

Druhá Požíračova válka si vybrala daň na všech národech a Žerfova ničivá vláda teroru obavy lidí jen umocnila. Zelenopláštníci zachránili svět, ovšem za cenu velkých obětí. Dělali, co se dalo, přesto však trpělo mnoho lidí.

Zeríf využil obrovských armád Žerfa, který ho ovládal, a zpustošil jimi svět. Tyto boje ale neprobíhaly jen ve vzdálených zemích jako Stetriol nebo Arktika. Zabíjelo se v každé vesnici. Soused proti sousedovi. Bratr proti bratrovi. Matka proti dceři. Otec proti synovi.

A podíl na těch nejhorších škodách měli i samotní Zelenopláštníci.

Zeríf vyzbrojený Žerfovými parazity se zmocnil většiny členů jejich řádu a poté je poslal rozsévat chaos ve všech koutech všech zemí. Žádná vesnice, domobrana ani armáda nemohla zvítězit nad zelenopláštnickýni jednotkami, když je doprovázeli jejich zvířecí společníci. Takto utržení ze řetězu Zelenopláštníci předvedli světu své schopnosti v plné kráse, a vyšla tak najevo jejich skutečná síla.

Lidé se jich báli. Hněvali se. Byli nedůvěřiví. A Lenori jim to nemohla vyčítat.

S Olvanem si mysleli, že na zasedání s vůdci národů se jim povede rozptýlit veškeré pochybnosti a připomenou světu, že Zelenopláštníci chtějí pouze udržovat mír. Dokonce s sebou přivedli čtyři hrdiny Erdasu – každý z nich pocházel z jiné části světa, ale spojoval je slib bránit všechny země a sloužit jim. Jenže zrádci z jejich vlastních řad zabili čungského císaře a vina byla připsána všem Zelenopláštníkům.

Lenori přitiskla ucho ke dveřím, aby se ujistila, že poblíž nikdo není. Slyšela jen tiché odkapávání z děravé střechy citadely, a tak vypustila Myriam z klidového stavu. Ibis se důležitě prošel po cele, přičemž hrdě vystavoval duhové peří a třepal dlouhýma hubenýma nohama.

„Na předvádění nemáme čas, Myriam," řekla Lenori. „Musíme najít naše mladé přátele."

Posadila se na kamennou podlahu a zavřela oči. Přestala vnímat chlad v místnosti a potlačila v sobě strach z vězení a obavy o své zelenopláštnické druhy. Tep se jí zpomalil a tělo se uvolnilo. Existovala jen ona, Myriam a Erdas – spojeni v jedno.

Vyvstal před ní nejasný obraz. Soustředila se a snažila se jej zahlédnout zřetelněji. Snažila se zaostřit. Byla to loď plující oceánem. Pevněji stiskla víčka a uviděla čtyři hrdiny tísnící se v malé kajutě. Ne, nebyli čtyři. Napočítala jich šest. Prošli nějakými strastmi – z tváří jim vyčetla únavu, ale i to, že dosáhli úspěchu. V duchu se zaměřila na Rolana. Pohled jí utkvěl na tenkém koženém řemínku kolem jeho krku.

Srdce země. On ho odhalil!

V dálce zaslechla nějaké ozvěny. Hlasy? Kroky?

Číhalo na ně na lodi nebezpečí? Nastražená past?

Zatřásla hlavou. Tyhle zvuky se neozývaly z lodě. Někdo se blížil k její cele.

Zamrkala a duchem se vrátila do kobky. Pohlédla na svého ibisa, který vedle ní klidně seděl. „Myriam, vrať se. Nechci, aby věděli, že jsi byla venku."

Duhový ibis zmizel, zrovna když se rozletěly těžké dveře. Do místnosti vstoupily dvě bojovnice v černém oblečení. Tu s krátkými blonďatými vlasy poznávala. A opravdu, vzápětí se ukázala ženina hnědá zmije – plazila se jí po svalnaté paži. Byla to Brunhilda Veselá. To ona Olvana otrávila.

Druhou válečnici Lenori neznala. Tato žena na sobě měla stejně jako Brunhilda černou uniformu s mosazným lím-

cem a chrániči předloktí, ale k tomu na většině prstů nosila křiklavě se lesknoucí prsteny. Dlouhé hnědé vlasy měla stočené do složitého copu, který se jí táhl přes rameno jako vyšívaný provaz visící z opony.

Neznámá žena luskla prsty a do místnosti vkročil sluha nesoucí podnos se spoustou chleba, datlů a sýra. Lenori přiměla svůj žaludek zůstat potichu. Dva dni neviděla ani kousíček jídla.

Sluha položil podnos před ni a odešel z místnosti. Žena s dlouhým copem k ní přistoupila. „Nechceš se najíst?"

Lenori předstírala, že jídlo nevidí. „Ne. Chci být puštěna na svobodu."

Žena s copem zavrtěla hlavou. „Nežádej nemožné," řekla. „No tak, kousni si. Sněz to všechno. Nacpi se." Zakřenila se. „Slibuju, že do toho není přidaný jed té zmije."

Lenori si jí nevšímala a položila si ruce do klína. „Co ode mě chcete?"

„Víme, že tvoji mladí přátelé byli v Amayi," řekla Přísežnice a hodila si cop přes rameno na záda. Začala chodit po cele a boty jí klapaly na ošlapané kamenné dlažbě. „Na to, jak je ten amulet malý, je po něm docela sháňka. Ty děti měly štěstí, že s ním utekly." Od pasu vytáhla načervenalý meč. Na jeho čepel dopadlo světlo a zaleskl se. „Doslechli jsme se, že plují do Eury," řekla. „Co tam je? Další z těchhle takzvaných darů?"

Lenori upřeně hleděla před sebe a nic neříkala.

Žena poklekla a zahleděla se Lenori do tváře. Její oříškové oči byly studené jako ta kamenná dlažba. Poté svůj meč položila na zem tak, aby na něj Lenori pohodlně dosáhla.

Téměř jako by ji vyzývala, aby se pokusila po něm chňapnout.

„Chápu, že nechceš zradit své přátele," řekla žena. „Ale jsou to jen děti. Tohle není pro ně. Slituj se nad nimi. Ušetři je jakékoli další bolesti a útrap."

„Dvakrát zachránily svět," řekla Lenori. „Neměla bys je podceňovat."

Žena si prohlédla ruce a konečky prstů pohladila svou sbírku prstenů. Ten, který měla na prostředníčku, byl opatřen třemi malými kuželovitými bodci. Pootočila prstenem tak, aby bodce vyčnívaly ven z dlaně. Pak se jí na tvář vkradl jízlivý úsměv a vlepila Lenori facku. Ta vykřikla spíše překvapením než bolestí. Žena ji udeřila znovu, ještě silněji. Lenořin obličej zahořel. Ženin prsten zafungoval, jak měl.

„A ty bys neměla podceňovat mě," řekla žena a pootočila si zkrvavený prsten nazpátek.

Lenori pohledem sklouzla k meči ležícímu na podlaze. Uvažovala, že po něm skočí, ale zarazila se. Byla si jistá, že přesně tohle ta žena chce, a ona jí nechtěla poskytnout zadostiučinění.

Žena meč nechala ležet na podlaze a zvedla bochník chleba. Kousek utrhla a strčila si jej do pusy. „Vynikající." Pak chléb podržela Lenori pod nosem. „Vím, že si chceš kousnout. Musíš hlady blouznit."

Lenori zavrtěla hlavou.

Žena si povzdechla a snědla větší sousto. „Kam mají namířeno, Lenori? Co hledají? Není tam, kam jdou, další dar? Není stejně mocný jako Srdce země?" Žena odhodila zbývající chléb na podnos, zvedla svůj meč a vstala. „Slibuju, že

jestli mi pomůžeš, nic se jim nestane. Jenom je zajmu a přivedu.“ Krátce pohlédla na Brunhildu. „Víš, co se stalo Olvanovi. Byla bych strašně nerada, kdyby ty děti postihl podobný osud.“

„Nikdy je nenajdeš,“ řekla Lenori.

Žena se poprvé od chvíle, co vešla do cely, přestala usmívat. „Snad ti další dva dny bez jídla pomůžou změnit názor.“ Luskla prsty a Přísežník se vrátil. Když podnos zvedal, Lenori se stáhly vnitřnosti.

Žena s copem zvedla ruku a posunkem naznačila bojovníkovi, aby se zastavil. Mečem odřízla kousíček sýra. Byl tak malý, že by se vešel do náprstku.

„Ale vlastně proč bys kousek dostat nemohla?“ řekla a hodila jídlo Lenori. To se jí odrazilo od nohy a dopadlo na podlahu. Krásně čistý sýr obalila smítka prachu.

„Vidíš, jak jsem hodná? Mohla jsem tě nechat o hladu.“ Žena vykročila z místnosti. „Ale stejně jako to jídlo, ani moje laskavost nevydrží věčně. Řekneš mi, co chci vědět, nebo počítej se smrtí.“

Dveře se s bouchnutím zavřely a Lenori obklopilo ticho. Zvedla pláteček sýra. Sbíhaly se jí sliny… v ruce voněl ještě lépe.

Pak jídlo pomalu poválela mezi prsty, aby ho očistila.

Mohou zkoušet její víru, ale nezlomí ji.

Byla Zelenopláštnice.

Věrná až do konce, ať se děje cokoliv.

2.

PŘES OCEÁN

Conor vyhlédl z kulatého okénka štíhlé plachetnice, která se s pomocí silného větru prořezávala neklidným mořem. Nalodili se do ní v pobřežním městečku severně od Concorby. Díky malé sbírce mincí od Ctirada – a Rolanovu umění vyjednávat – získali kajutu se čtyřmi lůžky a dvěma batohy mizerných zásob. Místnost ani zdaleka nebyla dost velká, aby se jich uvnitř pohodlně vyspalo všech šest současně, ale vybírat si nemohli.

Conor přistoupil k oknu a zamžoural na vlastní odraz v ušmudlaném skle. Sáhl si na čelo a prsty přejel po kůži přímo tam, kde bývalo Žerfovo znamení. Přestože černá spirálka zmizela, stále cítil její moc. Její tíži. Bylo to neviditelné břemeno a on se bál, že ho bude nosit do konce života.

„Vidíš něco zajímavého?“ zeptal se hlas za ním.

S úsměvem se otočil. Abeke se pohybovala hbitě a tiše, i když měla leopardici Urazu v pasivním stavu na své paži. Zatnul předloktí a sledoval, jak se mu pod tetováním

Brigana zavlnily svaly. Strašně nerad nechával velkého vlka tak dlouho v klidovém stavu, ale jejich nynější úkol vyžadoval nenápadnost, nikoli sílu.

Znovu vyhlédl z okna a upřel zrak do dálky. „Mohla by to být iluze, ale myslím, že na obzoru vidím zemi."

„Zrovna jsem mluvila s kapitánem," řekla. „Brzy doplujeme k pevnině."

Conor se zazubil. Eura. Zelená pole. Světle modrá obloha a chladný větřík ve tváři. „Myslíš, že budu moct navštívit svoji rodinu?" zeptal se. Ačkoli je viděl nedávno, s rodiči a bratry trávil čas vždycky nesmírně rád. Ani mu nevadilo vstávat brzy ráno a starat se o ovce. Díky času strávenému se svou rodinou si připomínal, že Zelenopláštníkem je proto, aby bránil nejen Erdas, ale i své nejbližší.

„Mohli byste ochutnat pravé eurské jídlo," pokračoval. „Pastýřský koláč a všechno."

Abeke se zamračila, což mu jako odpověď víc než stačilo. Předtím v Amayi se Rolan vydal navštívit svou matku, kvůli čemuž je Přísežníci málem chytili. Kdyby nebylo Ctirada, pravděpodobně by jim neuprchli.

Abeke v jeho tváři nejspíš něco zahlédla, snad obavy o vlastní rodinu, protože najednou se usmála a řekla: „Třeba se všude v Erdasu neví, že Přísežníci na nás vypsali odměny. Pokud to tak je a čas nám to dovolí, určitě budeš moct svou rodinu navštívit. A bylo by fajn dát si zase jednou normální jídlo." Obrátila se směrem ke kamarádům, kteří dosud spali. „Měli bychom vzbudit ostatní."

„Rolana budíš ty," řekl Conor a ukázal na jednu z pryčen naproti. „Když se dost nevyspí, je vždycky podrážděný."

Conor začal budit Ctirada s Ankou, zatímco Abeke přešla na druhou stranu kajuty. Ctirad ležel na posteli stočený do klubíčka a přes tělo měl přehozený svůj červený plášť. Conor si nebyl jistý, ale domníval se, že Ctirad ve spánku vrní.

„Vstávej, Ctirade," řekl Conor a lehce do něj šťouchl.

Červenopláštník zívl, protáhl se a za bílou kočičí maskou zamrkaly jeho zlaté oči. Pokusil se vstát, ale loď se trochu naklonila a on ztratil rovnováhu. Pomalu klesl zpět na matraci. „Měl jsi mě vzbudit, až doplujeme k pevnině."

Conor zakroutil hlavou. Ctirad od svého bývalého spirituálního zvířete převzal kromě síly a vylepšených reflexů také záporný vztah k vodě – a černý ocas, jenž se v rámci možností snažil utajit. Conor uvažoval, jaké další vlastnosti Ctirad od černé pumy převzal. Doufal, že nezačne línat nebo vykašlávat koule chlupů.

Vedle Ctirada se na druhé pryčně zavrtěla Anka. Conor aspoň předpokládal, že je to Anka. Díky svým chameleonským schopnostem dokázala splynout s ošoupanou modrou přikrývkou, takže byla na pohled téměř neviditelná. Když se posadila, její pleť se přebarvila z bledě modré na teple hnědou, která ladila s prkny na stěnách kajuty.

Mej-lin s Rolanem naproti zazívali. Mej-lin vyskočila z postele, kdežto Rolan na sousedním lůžku zůstal, přitáhl si kolem sebe tlustý hnědý plášť a pevně zavřel oči. V Amayi se plášť zdál být příliš teplý, ale až budou cestovat Eurou, přijde mu vhod. Conor věděl, jak chladné tam někdy bývají noci, a uvažoval, jestli se neukvapili, když své spolehlivé zelené pláště odložili u cesty v Amayi.

„Se Ctiradem většinou nepeču, ale teď docela souhlasím," řekl Rolan. „Co nás takhle vzbudit, až tam budeme?"

Mej-lin se ohnula a bouchla Rolana do ucha. „Ty nechceš snídani?"

Rolan zasténal. „Solený platýs a okoralé suchary. Desátý den to samé." Předstíraně se usmál. „Mňam."

Mej-lin ho znovu praštila do ucha. „Jedl jsi horší věci. Pamatuješ si na to jídlo z tuleního tuku v ardujské osadě?"

„Ani mi to nepřipomínej," řekl a mnul si ucho. „Tu rybu beru."

„Jedno po druhém," řekla Anka a vstala z postele. Pleť měla průhlednou a rozmazanou. „Ctirade, teď by se hodilo, abys nám podrobně řekl vše, co víš o dalším daru."

Ctirad se s rukama za hlavou opřel zády o stěnu. Zdálo se, že se ve svém postavení vyžívá – nejspíš se chtěl cítit důležitější. Conor v jeho zájmu doufal, že opravdu ví, kde další dar je. Pokud ne, Mej-lin byla náchylná hodit ho přes palubu.

Ctirad pohlédl na Conora. „Pamatuješ si na příběhy o velkém eurském válečníkovi a jeho černé pumě?" zeptal se ho.

Conor přikývl. „Trochu. Povídalo se, že ta puma je veliká jako Tellun."

„Ne, ještě větší," řekl Ctirad. „Její dunivý řev zněl jako tisíc vybuchujících sopek. Srst té pumy byla černá jako půlnoc při zatmění měsíce a svými diamantovými drápy a zuby dokázala rozdrtit i ten nejtvrdší kámen."

„Vsadím se, že překonat brnění slavného amayského korovce by nedokázala," zabručel Rolan.